

לפרשת מצורע – תשע"ד

נגעים פיזיים ורוחניים

אשי וסרמן

פרשתנו היא המשכה של הפרשה הקודמת "תזריע" שעסקה אף היא בנושאי טומאה וטהרה. ראייה לדבר, בשנים שאינן מעוברות הפרשיות "תזריע-מצורע" נקראות בבת אחת באותה שבת.

רובה של הפרשה מתייחס למחלת הצרעת. האבחנה המדויקת ודרכי ההיטהרות נקבעים על ידי הכהן.

יש לשים לב שמחלות גופניות הרופא מאבחן, אבל אז הוא גם נותן תרופה ממש. הכהן אינו רופא, הוא מנהיג רוחני, ולכן הוא לא איש של תרופות, הוא קובע את דרכי ההיטהרות (=ההחלמה) מנגע הצרעת. בבסיסן של דרכי ההיטהרות מונחים רעיונות רוחניים וסמליים. כגון: הבאת קרבן ייחודי, כיבוס, רחיצה, בידוד, גילוח, הזאה ועוד. כיוון שכך, הבינו חז"ל את מהותו של נגע הצרעת, כנגע רוחני-רעיוני, כיוון שהסימפטומים והתרופות לנגע הם רוחניים-רעיוניים. לשיטתם, נגע הצרעת נובע מנגע הדברת. כלומר, מי שמדבר ומדביק נגעים על זולתו ומוציא עליו שם רע (מצורע=מוציא שם רע), (סופו שהנגעים דבקים בו. דיבור הוא עניין רוחני שמבטא את נשמתו של האדם, וכשהוא נגע דרכי ההיטהרות אף הם רוחניים, אין כאן רקיחת תרופות מטעם הרופא כבכל מחלה אחרת.

בנוסף לעיל, ישנם אזכורים בתורה לעונשים הנקשרים לחטאים, הן בפשט הפסוקים והן ע"י הפרשנים, כגון: עבודה זרה, עזיבת דרך ה' ועוד. ייחודם של אזכורים אלו בכך, שמדובר בחטאים עקרוניים ועוצמתיים במיוחד שבין עם ישראל לאלוקיו ומקיפים את רובה המוחלט של החברה. עונש הצרעת על האדם הפרטי ו/או על קירות ביתו בא על חטא שבין אדם לחברו, וזכה אף הוא לאזכורה של התורה בשתי פרשות. כלומר על פי התורה, דרגת החומרה של חטא עבודה זרה או עזיבת דרך ה', שווה לדרגת החומרה של חטא הדברת שבין אדם לחברו!

יהי רצון, שנזכה לראות כל אחד במעלותיהם של חברינו ולא בחסרונם.